

*UNIVERSUL CREȘTIN
AL COPIILOR*

*REVISTA SEMESTRIALĂ
A ȘCOLII NR. 1 CU CLASELE I – VIII "IORGU RADU" BĂRLAD
Anul II NR. 2 (3) – NOIEMBRIE 2008*

Articol introductiv

Dragi copii, în preajma sărbătorii Nașterii Domnului, precedat de un post care ne face să fim mai buni și mai îngăduitori cu semenii noștri, lansăm un nou număr al revistei "Universul creștin al copiilor".

Să nu uitați, copii, că de-a lungul anului, pe lângă prezența Mântuitorului nostru Iisus Hristos în viața noastră, și pe lângă grija pe care v-o poartă părinții, și deci și mamele voastre, sunteți vegheați de aproape și de Maica Domnului-maica noastră cerească.

De aceea, s-o aveți în rugăciunile voastre de fiecare zi, pentru că Ea, în chip nevăzut dar real, vă ocrotește și vă ajută, priveghind la creșterea voastră cu vârsta și cu înțelepciunea și cu tot ce vă este de folos în viitorul vostru.

Prof. Bodea Jenica

Cuprins

Cuvânt de învățătură	3
Calitatea - o abordare deontologică.	4
Prietenii revistei - elevii noștri... ..	6
Fructul oprit	8
Violența la elevii de vârstă mică	9
Ce spun copii despre	10
Chip curat de înger	12
Natura are nevoie de prieteni.....	13
Prietenii revistei - elevii noștri	14
Rezultatele cercului de pictură	16
Ucenici ai frumuseții și ai credinței... ..	17
Ce spun copii despre	20
Apocalipsa contemporană	23
Credința și răul	25
Lăsați copiii să vină la mine	26
Mănăstiri din județul Vaslui.....	28
Dragoste pentru Dumnezeu	29
Rebus	30

Fondator: prof. Bodea Jenica
Redactor Șef: prof. Bodea Jenica
e-mail: iusjeny34@yahoo.com
Tehnoredactare: prof. Bodea Jenica
Corectori: prof. Alexa Mihaela,
prof. Bodea Jenica
Grafica: prof. Secăreanu Valentin Ciprian
Țipar: S.C. IRJIMPEX S.R.L. BĂRLAD
ISSN: 1843-7192

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ DIN VIEȚILE SFINȚILOR

Despre trebuința de a răbda încercările fără tulburare și cu mulțumire.

Despre Dumnezeu știm că iubește și ocrotește făptura Sa, și că El însuși este Izvorul înțelepciunii, și știe să cărmuiască cele ale noastre și că nimic nu-i este Lui cu neputință, ci toate slujesc voii Lui și trebuie să știm că toate câte le face sunt spre folos și că trebuie să le primim, cu mulțumire, ca de la un Stăpân bun și binefăcător, chiar dacă sunt împreunate cu necaz. Căci toate se fac cu dreaptă judecată și Dumnezeu cel prea milostiv nu trece cu vederea nici necazul ce ni se întâmplă.

Dar omul adeseori se îndoiește în sine și păcătuiește din cel mai mic necaz împreunat cu cele ce vin asupra lui, zicând: "Cum pot fi acestea spre folosul meu?" Dar noi nu păcătuim în cele ce vin asupra noastră decât pentru că suntem fără răbdare în dureri, pentru că nu voim să purtăm un mic necaz sau să pătimim ceva ce ne vine în afara scopului urmărit de noi. Căci Dumnezeu nu îngăduie să vină asupra noastră vreun lucru peste puterea noastră. Pentru că a zis Apostolul: "Credincios este Dumnezeu, Care nu ne va lăsa pe noi să fim încercați peste ceea ce putem" (I Cor.X,13). Dar noi, neavând răbdare, nu voim să suferim nici măcar cât de puțin și nici să primim ceva cu smerenie. De aceea ne zădărim și cu cât ne silim mai mult să scăpăm de încercări, cu atât ne simțim mai îngreunați de povara lor și slăbim în curaj și nu putem să scăpăm de ele.

Sunt unii care înoată peste vreo trebuință în mare și dacă știu meșteșugul înotului, când vine vreun val împotriva lor se afundă sub el până ce trece și rămân astfel nevătămați. Dar dacă voiesc să se împotrivescă valului, acesta îi împinge înapoi și le mărește distanța. Și dacă încep iarași să înoate, vine alt val asupra lor și de se împotrivesc iarași, din nou îi împinge și-i aruncă înapoi. Și se zădăresc mereu, neizbutind nimic. Dar dacă, precum am spus, se vâra sub val și se smeresc dedesuptul lui, acesta trece peste ei fără să le pricinuiască nici-o vătămare și rămân înotând cât voiesc, și împlinindu-și lucrul lor. Așa e și cu încercările. De poartă cineva cu răbdare și smerenie încercarea, trece prin ea nevătămat. Dar dacă se necăjește și se tulbură învinovățind pe oricine, se chinuiește pe sine însuși, îngreunând încercarea împotriva sa și în loc să aibă folos din ea, se vatămă.

Filocalia, Volumul IX, Sfântul Ioan Scărarul, Ava Dorotei, traducere din grecește, introduceri și note de Pr.Prof. Dr.Dumitru Stăniloae, Editura Humanitas, București, 2005.

Prof. Bodea Jenica

CALITATEA - O ABORDARE DEONTOLOGICĂ

Calitatea înseamnă o acumulare de energii pozitive ce incumbă muncă, inteligență, cunoaștere, creativitate și originalitate. În plan secund, există o multitudine de conotații morale ale termenului ce concurează la bogăția sa semantică. Căci ce ar însemna munca făcută fără dăruire? Ce ar însemna inteligența fără dorință de a explora și în folosul celorlalți? Ce ar însemna cunoașterea dacă nu ar fi împărtășită? Dar originalitatea pozitivă fără de care un produs ar încălca banalul cotidian?

Calitatea este condiția sine-qua-non a progresului, dar și a schimbării. Înseamnă dezvoltare. Ea este, în cele din urmă, suma valorilor ideal prestabilite regăsite în creația materială și umană.

Miroșanu Ilîncă, cls. a IV-a C

Mutatis mutandis, abordând problema calității în registrul demersului didactic și pedagogic, pornim de la premiza existenței de resurse umane și materiale corespunzătoare cerințelor beneficiarului, respectiv, elevul. Din păcate, abordarea este în general univocă având în vedere faptul că, a priori, nu se poate cunoaște valoarea elementului educabil. Deși raportarea se face de regulă într-un registru de normalitate, rezultatele evaluărilor sunt de cele mai multe ori la un nivel inferior față de descriptorii de performanță.

Daniș Gruia, cls. a II-a A

Identificarea elevilor cu resurse intelectuale care îi situează în sfera excelenței se impune a fi mai atent studiată pentru aceasta existând metodologii. În opinia mea, nu sunt folosite suficient cele mai la îndemână metode ce pot precede instalarea stării de excelență: încurajarea verbală, morală și financiară personală și în cadru organizat (în cazul obținerii unor rezultate deosebite în cadrul unor concursuri, examene, competiții), sprijinirea prin elaborarea de programe speciale, aprobarea unor opționale în vederea desfășurării pregătirii suplimentare, consiliere de specialitate în vederea conștientizării calității de excelență.

În pregătirea pentru "marea trecere", Petre Țuțea a emis câteva judecăți de valoare esențiale cu

privire la calitatea umană. Astfel, el a identificat trei trepte în atingerea sublimului ca personalitate: GENIUL - EROUL - SFĂNTUL.

Aceste trei entități există ca valori “fără voia societății care, însă, trebuie să le recunoască”.

Geniul există doar pentru el însuși, într-o primă etapă, are propria sa lume și este, de regulă, recunoscut post-mortem când întreaga sa valoare este dăruită societății.

Eroul se consumă ca valoare făcând, de cele mai multe ori fără să vrea, istorie. “El este admirat, dar nimeni nu i se închină”, chiar dacă faptele lui aduc “foloase reale omului”. Eroul nu se dăruiește în mod conștient, ci mai degrabă întâmplător. Recunoaștere post-mortem.

Sfântul este reprezentarea supremă a calității umane în plan personal și moral. Își sacrifică existența cotidiană în mod deliberat pentru a se dăruia, conștient, umanității. Dacă geniul moare, de cele mai multe ori, în nerecunoaștere, iar eroul în istorie, calitățile lor sunt fixate doar în timp și spațiu. În schimb, Sfântul se situează “dintru început în Eternitate” prin dăruire totală pentru că el nu există pentru el însuși, ci pentru ceilalți.

Cine se situează la baza acestei scări a valorilor?

Omul obișnuit.

Prof. Larisa Andronache

Cutinici Andrei, cls. a IV-a A

Blăniță Andreea, cls. a II-a A

PRJETENII REVISTEI – ELEVII NOȘTRI
DESENE ȘI POEZII

Nașterea lui Iisus

*De când Iisus Hristos prunc era
Fecioara Maria îl legăna.
Animalele îl încălzeau,
Iar Fecioara îl săruta.*

*Prima stea a apărut,
Pe cer frumos luminând.
Pruncul adormea,
Iar Maria îl veghea.*

*Pe rând magii veneau,
Cu daruri strălucitoare
Ca să-l vadă pe Iisus
Și să-i ceară iertare.*

Calapod Emanuela-Sorina
Clasa a V-a A

Rusu Georgiana, cls. a II-a A

Rugăciune

*Dumnezeule Prea Sfinte
Ajută-mă să țin minte,
Să nu o mai necăjesc
Pe mămica ce-o iubesc.*

*Dumnezeule, Tată Sfinte,
Ajută-mă să fac ce-i bine,
Să trăiesc în pace și iubire,
Și să ajung la Tine!*

Diaconescu Miruna, cls. a III-a
Șc. de Muzică N. N. Tonitza

Rusu Georgiana, cls. a II-a A

**PRJETENI REVISTEI – ELEVII NOȘTRI
DESENE ȘI POEZII**

O ZI LA BISERICĂ

Mariei nu îi place deloc la biserică. De obicei când se duce nu rezistă mai mult de cinci minute.

- Maria, o întreabă bunica, mâine vii cu mine la biserică?
- Nu, nu vreau, este plictisitor la biserică!
- Maria, astfel nu vei ști niciodată să răspunzi la ora de religie!
- Ei, dar mai lasă-mă bunico!

A doua zi Maria zise:

- Bunico, mă ajuți la temă, la religie?
- Nu, nu te ajut! Fă-ți-o singură!
- Fetița începuse să plângă.
- Bine, uite, îți faci tema după ce venim de la biserică!
- Ura!

După ce a fost Maria la biserică, ea a știut să-și facă tema.

- Maria mai vrei la biserică, o întreabă bunica?
- Da, de acum înainte vreau.

A doua zi doamna profesoară le zise:

- Copii mâine mergem la biserică!
- Ura! strigară în cor copiii.
- Bunico, mâine mergem la biserică cu clasa!
- Și te bucuri?
- Mai întrebi? Cum să nu!

A doua zi:

- Copii, ne pregătim de plecare!
- Daa, da, da! Ura!

Înspre Biserică copii mergeau frumos pe stradă.

- Am ajuns! Ce bine! spune Maria.
- Doamnă eu știu ce sunt acestea?
- Ce sunt Maria?
- Acestea sunt: Sfântul Disc, Sfeșnicul cu lumânări, Sfânta cruce și Lingurița.
- Bravo! Bravo, Maria, dar de unde știi?
- Pentru că și eu am fost la Biserică!
- Ura, zisera copii în cor! Și de acum o să te duci mereu?
- Este frumos! ai ce învăța.
- Pentru răspunsul dat am să-ți pun un foarte bine.
- Ura ! Ce bine!
- Copiii, ajunși în clasă spun:
- Doamna profesoară, Maria ne poate povesti despre Sfânta Evanghelie?
- Desigur!

Prin învățătură ești popular!

Ionățescu Iulia, cls.a IV- a A

Popa Andrei,, cls. a II-a A

FRUCTUL OPRIT

Dumnezeu, când l-a creat pe Om, i-a oferit totul, dar i-a interzis să mănânce roadele a doi arbori. Și omul, sub influența Evei, sfătuită la rândul ei de șarpe, a vrut să afle gustul fructelor. Urmarea o știm. Așa că putem spune că anturajul a fost de vină pentru pierderea Raiului.

Raiul l-am pierdut, dar Dumnezeu, în marea lui bunătate, ne-a lăsat dreptul de a folosi ceea ce am descoperit: puterea minții. Cunoașterea ne aparține și dacă tot am pierdut totul pentru a cunoaște, atunci merită să profităm de acest lucru. Avem în jurul nostru atâtea de învățat, atâtea de cunoscut - toate descoperite de oameni -, încât ar fi păcat să nu încercăm să ne apropiem de știință. Vârsta copilăriei e amintirea Raiului, când părinții oferă tot ce pot pentru omul care se formează prin joc și învățătură și mai apoi prin învățătură și joc, când profesorii stau la dispoziție pentru a fi alături cu sfaturile și cunoștințele lor; puterea de a asimila scade puțin câte puțin cu fiecare an, bagajul de cunoștințe ar trebui să crească, iar lipsa studiilor afectează abia când e deja cam târziu. Căci niciodată nu e prea târziu să înveți, dar bine e ca fiecare lucru să fie făcut la vremea lui.

Și timpul trece și micuțul care se juca se trezește adult cu micuți în jurul său cu griji și copii care vor Raiul, dar și fructul oprit, cunoașterea. Ce veți face atunci: le veți cere să învețe sau să rămână veșnic copii?

Prof. Alexa Mihaela

Carp Teodora, cls. a IV- a A

VIOLENȚA LA ELEVII DE VÂRSTA ȘCOLARĂ MICĂ

*C*a ființă socială, omului i se pretinde de la vârstă când dovedește discernământ, să țină cont de cei din jurul său, să realizeze așa cum spune Jean Piaget, echilibrul între asimilare și acomodare. Cu alte cuvinte, interesele individuale trebuie împlinite numai în deplină rezonanță cu cele ale comunității, pentru a se afla în legalitate.

La vârsta de 8-10 ani violența este folosită frecvent în diversele ei forme. Adeptii ei ajung astfel la un deficit de integrare socială marcat de promovarea unor valențe emoționale în locul profunzimii și a tentațiilor teribiliste, în locul dorinței de exprimare autentică a personalității.

Treptat violența devine un argument nedorit în comunicarea cu ceilalți. Neputința reală sau aparentă de afirmare rațională în cadrul colectivității, care poate fi grupul formal sau informal este suplinită de mijlocul tranșant al forței. Se ajunge astfel la un adevărat faliment al relațiilor în cadrul grupului.

Cauzele manifestării violente la elevii învățământului primar sunt multiple:

- climatul familial necorespunzător;
- rolul mass-mediei în promovarea violenței;
- violența fizică și verbală care pornește din familie și anturaj;
- răutățile minore: porecle, etichetări ironice cu trimiteri la diverse particularități fizice atât de frecvente în perioada de creștere s.a.

Educarea școlarului mic în scopul renunțării la violență este o sarcină importantă a demersului educativ. Realizarea acestui obiectiv este posibilă conlucrând permanent cu familia, comunitatea și mai ales cu profesorul de religie, care are un rol foarte important în însușirea moralei creștine, care exclude violența din comportamentul uman.

Înv. Butuc Aneta

Pântea Elena, cls. a VIII-a B
Șc.de Muzică N.N.Tonitza

Stroe Otilia, cls. a VIII-a B
Șc.de Muzică N.N.Tonitza

Ce spun copiii despre

ROLUL FAMILIEI ÎN VIAȚA ELEVULUI

Rolul familiei în viața elevului este foarte util și folositor. Familia în viața mea este pe primul plan. Important pentru mine este ca membrii familiei mele să fie sănătoși. Îmi dau putere și încredere în mine să pot învăța, să pot face ceva în viață. Se străduie pentru noi, copiii, să avem tot ce-i mai bun, astfel încât ei lucrează de dimineața până seara ca să ne ofere toate folositoarele unui copil.

Așa se întâmplă în viața mea, mă mulțumesc cu ceea ce am și sunt mândră de acest lucru. Sper să luați seama la lucrurile ce le faceți pentru că, dacă nu te gândești la binele tău și al celor din jur, vei fi tratat cu neînțelepciune. Ia aminte la sfatul părinților tăi pentru că ei îți vor binele.

Florescu Georgiana Diana, cls. a VIII-a B
Șc. de Muzică N.N.Tonitza

Boidache Diana, cls. a IV-a A

„CINE ARE CARTE ARE PARTE”

Pentru unii, o carte înseamnă un lucru special, unic; pentru cei ce nu “se obolesc” nici măcar să deschidă o carte, înseamnă niște pagini scrise între două coperti groase sau subțiri. Pentru mine, o carte înseamnă un izvor de cunoștințe ce curge prin paginile pe care le citesc cu drag și din care aflu atâtea lucruri fermecate. Parcă, prin expresii artistice și peisajele sunt descrise cu înțelepciune de autori.

Când intru în lumea unei cărți cu basme, mă simt ca și cum aș fi acolo. O carte cu poezii te îmbie, parcă, să te gândești și tu la niște versuri. Manualele de școală, ce stau răduite frumos pe raft, îți spun parcă: “Dacă te plictisești, deschide-mă și repetă-ți lecția!”, “Fă niște exerciții!”, “Repetă înmulțirea și împărțirea!”

Oricine poate intra în lumea fantastică a cărților și să dezlege tainele cunoașterii, întrebând-o pe fiecare răspunsul! “Cine are carte are parte”.

Concita Alexandra, cls. a IV-a A

Blăniță Diana, cls. a II-a A

Brebu Alexandra, cls. a IV-a A

CARTEA, PRIETENA MEA

Când am fost într-o bibliotecă am văzut o carte cu o copertă strălucitoare pe care scria "Cartea, prietena mea". Am rugat bibliotecara să-mi împrumute acea carte. Ea mi-a răspuns că mi-o împrumută cu multă plăcere. M-am dus acasă cu inima plină de bucurie și am așezat-o pe birou. Era o carte minunată cu coperți strălucitoare. Când am deschis-o, era o carte plină de învățătură, plină de sfaturi și de povețe.

Eram foarte bucuroasă că aveam cartea aceea, era foarte rară. A doua zi, la școală le-am zis colegilor mei că am găsit acea carte. I-am zis prietenei mele, să vină la mine să vadă cartea.

Am citit cartea în două zile. În noaptea aceea am auzit un zgomot.

— Oare ce se aude?

— Eu sunt, cartea ta preferată.

— Dar tu poți vorbi? mă întrebam eu mirată.

— Da! Dar nu pot vorbi totdeauna. Doar când un copil mă iubește cu adevărat.

— Ție îți place să citești? întrebă cartea uimită.

— Da! Îmi place să citesc.

— Mâine dimineată o să te duc înapoi la bibliotecă.

— Îmi pare așa rău, că nu am și eu o carte ca tine!

— Da! toți copiii mă vor, ești o fată norocoasă că m-ai prins.

— Dar, de ce spui asta?

— Pentru că totdeauna mă duc din casă în casă. Unii copii Ursu Alina Iustina, cls. a II-a A nu citesc și mă închid în dulap lângă celelalte cărți.

— Acum trebuie să mă culc. Este târziu și mâine mă duc la școală.

Dimineata, când m-am trezit, dispăruse cartea. Era pe jos, căzuse și se rupseseră câteva foi din ea. Am luat cartea și am lipit-o.

Sâmbătă va fi ziua mea. Astăzi e vineri și trebuie să merg la bibliotecă să duc cartea.

I-am spus mamei că m-am împrietenit foarte mult cu acea carte și că îmi doresc și eu una la fel.

Sâmbătă, după petrecere, mi-am desfăcut cadourile, unul câte unul. Când am ajuns la ultimul cadou, am văzut ceva strălucitor: era cartea pe care o voiam eu, numai pentru mine. Seara, când au plecat musafirii m-am apucat să o răsfoiesc, era al doilea capitol din "Cartea, prietena mea". Luni la școală i-am mulțumit prietenei mele pentru acest minunat cadou.

Prietena mea cea mai bună este cartea.

Diana Martac, cls. a IV-a A

CHIP CURAT DE ÎNGER

E toamnă. O toamnă cu cercei de gutui aurite.

O toamnă dulce și aromată ca merele rumene ce apleacă ramurile grele să sărute pământul. O toamnă neastâmpărată ce se ia de mână cu copiii și pleacă la școală cu ghiozdanul în spate.

Vite-o: sare într-un picior, țopăie, se leagănă, cântă. E toamna sau e o fărâmbă de om care, la adăpostul ochilor, a prins a se zbengui asemeni frunzelor împrăștiate de vânt? Și iar țopăie, și iar se leagănă, și iar cântă. Mă apropiu încet și bag de seamă că minunea cu ochi mari și fața rumenită de bujorei năzdrăvani era un bobocel căruia îi ieșea sfios din ghiozdan colțul Abecedarului. L-am privit mai atent și m-am închinat în fața botului de humă care sfînșea fiece locșor pe care îl atingea. Am îndrăznit și i-am atins cu sfială și cu smerenie mânuța. Era mică. Putea să încapă în deschiderea fină a unui clopoțel. M-a privit cu bucurie și cu mirare, în același timp, apoi a izbucnit:

- Doamna învățătoare! Așa mi-a spus mama că vă cheamă! Mi-a mai spus că o să mă învățați să citesc și să scriu. E greu să citești?

Și cascada de întrebări a continuat. Când a tăcut puțin să-și mai tragă sufletul i-am spus că nimic nu e greu dacă îți place ceea ce faci. Chipul i s-a luminat într-un zâmbet ștregăresc și iar a început să țopăie.

Un șuvoi de veselie se îndrepta în acea primă zi de școală spre împărăția cunoașterii. O lumină tainică plutea în văzduh. Se înălța spre coroana soarelui melodia vrăjită a glasurilor cristaline de copii.

L-am reîntâlnit pe amicul meu în curtea școlii. Părea o fărâmbă de lumină glazurată cu fericire. În peruzeaua ochișorilor sclipea curățenia sufletelului pregătit să înceapă a merge pe drumul întortocheat al vieții. L-am luat din nou de firava lui mânuță și el s-a lipit de mine ca și cum ar fi avut nevoie de sprijin și de căldură. Și-a îndreptat privirea către seninul liniștit al cerului și m-a întrebat:

- Știați că de acolo de sus mă ocrotește îngerul meu?

Am zâmbit și l-am privit cu drag. Îngerul mă ținea de mână.

Înv. Turcu Angela

Codreanu Andreea, cls. a IV-a A

NATURA ARE NEVOIE DE PRIETENI

*E*ducația privind mediul este un proces care are scopul să îmbunătățească calitatea vieții și să-i determine pe oameni să încerce să rezolve și să împiedice problemele de mediu. Educația de mediu poate ajuta oamenii să câștige cunoștințe, deprinderi, motivații, valori și angajamentul de care au nevoie pentru a gospodări eficient resursele pământului și de a-și asuma răspunderea pentru menținerea calității mediului.

E bine pentru copii să știe că de mici trebuie să fie prietenii naturii, să o protejeze pentru că și noi suntem parte integrantă a acesteia și pentru că tot restul vieții noastre depinde de acest lucru. Dacă vom ști cum să protejăm natura, vom prelungi miracolul vieții pe *Planeta Albastră*.

Inst. Daniela Anea

**PRIETENII REVISTEI – ELEVII NOȘTRI
DESENE ȘI POEZII**

Părinții, îngerii....

*Cu suferință în suflet se rugau noaptea în tihnă,
Cu ochii înlăcrimați râdeau pentru a noastră odihnă,
Cu căldură sufletească și cu drag acum ne privesc
Părinții, îngerii, ce ne iubesc.*

*De ce coboară despărțirea din cerul cel sfânt?
De ce ne ia fericirea și ne-o îngroapă în pământ?
Și-un clopot surd anunță plecarea rece, grea....
Spre cer albastru urcă lin iubirea spre o stea....*

*Iartă-mă mamă, să o spui cu ochii înlăcrimați
Iartă-mă tată, am greșit vă rog să mă iertați.
Căci ei vor pleca, departe se vor duce....
Și tot părinți va scrie pe-a lor cruce.*

Buzamăt Alina, cls.a VIII-a A
Șc. de Muzică N.N.Tonitza

Calapod Emanuela, cls. a V-a A

CARTEA ARE PRIORITATE

*C*e poate fi mai frumos decât să afli necunoscutul? Cum poți ajunge om mare
dacă nu ești cunoscător al tainei literare, să poți citi pentru a învăța?
Toate acestea le-am aflat când am fost la bibliotecă și am găsit o carte interesantă
ce m-a făcut să îndrăgesc cititul. Mi-a plăcut
foarte mult, încât am procurat-o și eu pentru
biblioteca mea personală. Era o carte de povești cu
învățămintele despre viață și oameni cu imagini
divers colorate.

*De atunci, când am ocazia și timpul
necesar, lucrez cu plăcere la cărțile noi din care afli
lucruri interesante.
Pot spune cu mândrie și fără reținere, cartea este
cea mai bună prietenă a mea.*

Poghirc Ada, cls. a IV-a A

**PRJETENII REVISTEI – ELEVII NOȘTRI
DESENE ȘI POEZII**

Țânțărelul

*Poezia mică, mică
Este ca un dar
Primit cu respect
De la moș Țânțar
Țânțărelul, mititelul,
Vai de capul lui,
Dă în groapa de gunoi
Ochelarii lui.*

*Sărăcuțul! Mititelul!
Acum nu mai vede.
Sora lui mai mare, Mielul,
-Se întreabă, "Ce-ai pățit?"
-Ochelarii mi s-au dus,
Nu-i nimic!
Dar acum nu sta pe gânduri!
Ochelarii i-a adus.*

*Cuprins de-o înfiorare
Moș Țânțar i-a spus
-"Mulțumesc, mulțumesc,
Și eu chiar te iubesc?"*

Boidache Diana, cls. a IV-a A

Biblia

*Biblia e cartea ce-o iubesc,
Ea mă învață cum să trăiesc
Pe aproapele meu să-l iubesc.
Niciodată să nu-l dezamănesc
Să fiu cuminte,
Și cu viața mea să-l cinstesc.*

Ilău Mălina, cls. a IV-a A

*Diaconescu Miruna, cls. a III-a A
Șc.de Muzică N.N.Tonitza*

O CARTE MINUNATĂ

Într-o zi de toamnă m-am dus după orele de curs la biblioteca școlii să îmi i-au o carte despre șah, ca să fiu cel mai bun dintre toți și să câștig toate concursurile de șah. Am ajuns acasă, mi-am făcut temele apoi m-am apucat de citit cartea. Nici nu am observat că s-a făcut seară, am pus capul pe pernă și am adormit.

Am visat că eram pe o tablă de șah și jucăm cu cel mai bun șahist. În final l-am bătut. Se pare că am învățat multe din acea carte. Celălalt jucător mi-a zis să-i dau și lui cartea, dar eu i-am zis să se ducă la o bibliotecă. Deodată m-am trezit și mi-am dat seama că a fost doar un vis.

Olaru Alex, cls.a IV-a A

*REZULTATELE CERCULUI DE PICTURĂ RELIGIOASĂ
2007-2008*

Elevii Cercului de pictură a Școlii cu clasele I-VIII Nr.1 "Iorgu Radu" din Bârlad au realizat următoarele expoziții de icoane în anul școlar 2007-2008:

- Expoziție de icoane realizată în noiembrie 2007 cu ocazia Zilelor Școlii;*
- Expoziție de icoane în aprilie 2008 cu ocazia sărbătorilor de Paște și cu ocazia venirii celor doi invitați din Anglia în cadrul proiectului PROLINE;*
- Expoziție de ouă pictate în cadrul Concursului Dolce Colors în aprilie 2008 organizat de Romtelecom;*
- Expoziție de icoane și ouă pictate realizată în aprilie 2008 la Biblioteca Municipală Stroe Belloescu;*
- Expoziție de icoane pe data de 1 iunie 2008 la Casa Armatei organizată de Asociația nonguvernamentală "Generații", în cadrul proiectului "Copilăria- un talent".*

În urma acestor expoziții elevii au obținut următoarele rezultate:

- locul III la Concursul de ouă pictate Dolce Colors organizat de Romtelecom, obținut de Ciobanu Răzvan de la clasa a VI-a C;*
- premiu special pentru icoană la Concursul "Copilăria- un talent", organizat de Asociația "Generații", obținut de eleva Crăciun Diana de la clasa a VI-a B;*
- Diplomă de merit pentru Cercul de Pictură Religioasă din partea conducerii Școlii, pentru activitatea prestată în anul școlar 2007-2008;*
- Diplomă de merit pentru eleva Mocanu Elena de la clasa a VI-a D pentru icoana "Acoperământul Maicii Domnului".*

Prof. religie Bodea Jenica

Vlasie Cristina, cls. a IV-a C

UCENICI AI FRUMUSEȚEI ȘI AI CREDINȚEI

Cercul de pictură religioasă al Școlii cu clasele I-VIII Nr.1, "Iorgu Rađu", îndrumat de profesor de religie Bodea Jenica, a ținut lecție demonstrativă în semestrul al II-lea al anului școlar 2007-2008, în cadrul Schimbului de experiență cu directorii.

Lecția demonstrativă a decurs normal și natural, elevii lucrând fără să fie intimidati de cei doi directori care au asistat.

Tema a fost "Maica Domnului în anotimpul de primavară". Ca suport de lucru am folosit piatra și lemnul, iar ca tehnică am folosit tempera cu emulsie de ou. Vă invit să vedeți rezultatul acestor lucrări realizate de elevii Cercului de pictură religioasă.

Prof. religie Bodea Jenica

UCENICI AI FRUMUSEȚEI ȘI AI CREDINȚEI

UCENICI AI FRUMUSEȚEI ȘI AI CREDINȚEI

Ce spun copiii despre

PREȚUIREA CĂRȚILOR

Cartea este cea mai bună prietenă a mea. În vacanță am citit o carte minunată: "Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte", de Petre Ispirescu. A fost o carte foarte interesantă. În acea noapte am avut un vis extraordinar. Eram pe o câmpie acoperită de un covor țesut din frunze multicolore. În mijloc era o masă foarte mare, iar pe ea erau o mulțime de cărți, pe care, după ce le-am citit, parcă au prins viață. Ele mi-au povestit despre minunatele lor prietene și poveștile din ele.

Manoilă Ana, cls. a IV-a A

A doua zi, la școală, a trebuit să scriem o compunere cu titlul "Visul meu". Eu am scris despre visul pe care l-am avut în acea noapte și am luat nota zece. Am fost foarte fericită!

De atunci cărțile sunt cele mai bune prietene ale mele. De când am început să citesc, visele mele parcă au prins culoare. Și notele mele la fel.

Gâlcă Melisa, cls. a IV-a A

CĂRȚILE MELE

Martac Diana Cls. a IV-a A

Eram în bibliotecă. Am ales o carte și am început să citesc. În timp ce citeam, aceea carte mă purta în lumea basmelor. Aici erau personaje din povești: feți frumoși, zmei, capra cu trei iezi și alte personaje, care m-au fermecat din lumea copilăriei. Cartea m-a însoțit în cele mai frumoase povești:

- Făt Frumos se lupta cu zmeul;
- Capra îi dădea o lecție lupului;
- Scufița roșie și bunica au ieșit din burta lupului cel flămând;
- Albă ca zăpada s-a căsătorit cu un prinț.

Nicolau Sânziana, cls. a II-a

Șc. de Muzică N.N.Tonitza

După ce am terminat cartea am ieșit cu regret din lumea poveștilor. Era o lume fermecată în care personajele poveștilor erau exemple demne de urmat pentru noi.

Bujoreanu Andrei, cls. a IV-a A

Ce spun copiii despre

CARTEA, PRIETENUL MEU

Într-o seară în ghiozdanul lui Ionuț pe când acesta adormise se auziră niște I zgomote ciudate. Ia ghiciți cine era! Cărțile lui Ionuț, mai bine spus manualele sale de la școală. Se certau de mama focului fiecare zicând că este cea mai dragă și mai folosită carte a prietenului lor. Ca de exemplu, cartea de română care zise cu tupeu:

—Eu sunt preferată și cea mai de preț carte a lui Ionuț!

— Cum așa? întrebă mirată cartea de matematică!

— Vreau să spun că eu sunt favorita lui! Cum ar mai ști să scrie și să citească? Că eu îl învăț asta. Dar, mă rog tu la ce i-ai folosi?

—Poftim?? Fără mine cine l-ar mai ajuta la calcule și la geometrie? zise cartea de matematică.

—Mă faci să râd! Că doar toată lumea știe să facă calcule.

—Zău? Atunci ia spune-mi tu cât fac $1+1$?

—Aaa... Patru ?

—Greșit!

—Ei asta oricum nu mai contează. Eu știu sigur că sunt cea mai bună.

—Ei, nu mai spune! sări ca arsă cartea de istorie!

—Tu ce vrei, dragă? întrebare în cor cele două cărți.

—Eu vreau să zic că voi vă bateți gura degeaba. Să știți că pe mine mă iubește cel mai mult Ionuț, că îl învăț despre strămoșii lui.

- Ce dacă? parcă noi n-am ști!

—Zău, păi ia spuneți voi, cine era cel mai important zeu din Olimp?

—Atena! zise cartea de română.

—Heracle! adăugă cartea de matematică.

—Ați greșit amândouă! Era Zeus. Deci asta duce la concluzia că eu sunt cea mai dragă carte a lui!

— Nu-i adevărat! Îl înveți tu să se orienteze și să știe drumurile? spuse cartea de geografie.

—Spui că tu ești cea mai bună? Ba eu sunt! Eu îl învăț muzică frumoasă! zise cartea de muzică

Tăbuș Mădălina
Cls. a IV-a A

Conciță Alexandra Cls. a IV-a A

supărată.

—Ba eu sunt mai deosebită! Eu îl învăț bunele maniere, adăugă manualul de civică.

—Vă faceți de râs, zău! sări și cartea de engleză, care se credea foarte importantă. Și uite așa cărțile se certau între ele fiecare zicând despre ea că este cea mai bună și mai de folos lui Ionuț. Dar în timp ce ele se ciondăneau, cineva se amuza de zor. Era cartea de religie care zise :

Răduc Andreea, cls. a II-a A

—Vă certați degeaba! Să știți că Ionuț ne iubește la fel de mult pe toate. Fiecare dintre noi are o calitate ce o face specială.

—Ai dreptate! strigară cărțile. Uimite de dreptatea cărții de Religie au ales-o șefa grupului, cerându-i sfatul ori de câte ori aveau o dificultate.

În cele din urmă, obosite și fericite cărțile adormiră.

Ș-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea .

Brebu Alexandra, cls. a IV-a A

„CREDINȚA ÎN DUMNEZEU IMPLICĂ IUBIREA FAȚĂ DE SEMENII NOȘTRI”

Intensitatea vieții se măsoară după intensitatea prezenței iubirii lui Hristos în om, pe care acesta o arată către semenii săi în cuvânt și faptă.

De aceea, caritatea este iubirea care vine din har, dăruitoare și chiar jertfelnică.

Lumea a fost creată pentru ca omul să se poată folosi de ea în comuniunea cu Dumnezeu, ca dar a lui a lui Dumnezeu, este un mijloc prin care omul crește spiritual și fructifică intențiile bune față de sine și față de semenii săi.

Bordeianu Andrei, cls. a II-a A

Prin urmare, faptele concrete, de ajutorare spirituală și materială a semenilor noștri, fie în mod personal, fie instituțional pot deveni o speranță de înnoire a sufletelor și a mentalităților, un izvor de bucurie pentru cei care ajută și pentru cei care sunt ajutați. În acest sens, credința este o luptă cu limitările vieții egoiste și ca atare, orice act de iubire dezinteresată, inspirat din iubirea lui Hristos, suscită în oameni dorința de a căuta viața în plinătatea ei.

APOCALIPSA CONTEMPORANĂ

„Am văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este.” (Apoc 21,1)

Unul dintre motivele cel mai des întâlnite pentru care oamenii apelează la diferiți ghicitori sau iau în serios diferite profeții catastrofale este obsesia sfârșitului lumii.

Omenirea se confruntă cu o decădere spirituală care se accentuează din zi în zi.

Chemarea de la sfârșitul Apocalipsei: „Vino Doamne Iisuse!” (Apoc. 22,20),se transformă într-un disperat „Dumnezeu va veni să ne pedepsească”.

Dacă în primile secole ale Bisericii a Doua Venire era așteptată cu încordare de către creștinii care își doreau să se unească pentru veșnicie cu Hristos, încetul cu încetul această așteptare s-a transformat în panică și tulburare. Omul, oricât ar încerca să se păcălească cu ideia unei ere înfloritoare, vede în jurul său din ce în ce mai mult dezastru. Dacă toți oamenii ar crede că vom intra într-o epocă de aur nimeni nu ar mai cumpăra cărți și reviste despre Apocalipsă.

Tot felul de calcule, care de care mai precise încearcă să stabilească când anume va veni sfârșitul, dar nimeni nu poate să afle când va veni sfârșitul, chiar dacă sunt unele semne cum că ar fi aproape. Însă, indiferent când va veni, creștinii trebuie să fie pregătiți duhovnicește pentru acest moment. Fără a intra în panică, fără a se lăsa pradă deznădejdiei, creștinii trebuie să înțeleagă că timpul este în mâinile lui Dumnezeu. Și că “la plinirea vremii” Hristos va veni nu pentru a-i pedepsi pe cei care i-au fost credincioși, ci pentru a-i face părtași bucuriei veșnice.

“Profețiile” despre sfârșitul lumii sunt cât se poate de variate, diavolul adaptându-și mesajul în funcție de mai multe caracteristici între care, la loc de cinste, se află și spațiile geografice pregătite să devină locurile de izbăvire în care se va arăta puterea dumnezeiască.

Sf. Nicolae Velimirovici spunea: ”Vedem și noi multe semne care au fost prezise de către Domnul Iisus, nu suntem orbi. Asta însă nu ne dă dreptul să hotărâm ziua sfârșitului lumii, și cu atât mai puțin să ne dorim înmulțirea răului în lume. Căci odată cu înmulțirea răului se înmulțește și numărul nedreptăților ce își pierd sufletul. Iar noi, ca fii ai lui Dumnezeu, trebuie să dorim ceea ce dorește și Tatăl nostru Ceresc, și anume, ca toți oamenii să se mântuiască.”

Blăniță Diana, cls. a II-a A

Noi, teologii, vrem să-i convertim pe acești tineri, să le schimbăm mentalitatea; eu însă, cred că mai întâi ar trebui să-i cunoaștem, să-i înțelegem. Cu cei ce au alte mentalități e bine să dialogăm, să căutăm puncte comune.

Viața în Hristos se aseamănă dintr-un anumit punct de vedere, cu strigătul revoltei adolescente. Și adolescenții răzvrățiți și creștinii iubitori de Hristos sunt nemulțumiți de cele ale lumii, și unii și ceilalți caută mai mult decât poate oferi lumea. Tinerii, care de obicei trăiesc după legile firii căzute, după mentalitățile hedoniste ale lumii de azi, se simt neîmpliniți. Sunt nefericiți, dar gândesc că nu sunt lepădați de la fața lui Dumnezeu. Pe noi, pe toți deopotrivă ne caută Domnul. Ne caută pentru că ne iubeste, pentru că El vrea să trăiască în noi, și noi să trăim în El. Calea care anticipează această trăire este "Calea Liturghiei și a Împărtășaniei" cu Sfintele Taine.

Așadar, creștinii nu trebuie să se teamă că vine sfârșitul, nu trebuie să se molipsească de disperarea sectanților, a căror propovăduire nu are în centru dobândirea Raiului și unirea cu Hristos, ci ei trebuie să fie pregătiți sufletește prin Sfintele Taine pentru acest moment, indiferent când va fi.

BIBLIOGRAFIE:

1. Danion Vasile, "Despre reîncarnare și invazia extraterestră", Editura Bunavestire, Galați, 2003.
2. Laurențiu Dumitru, Tinerii pe calea întrebărilor, Editura Egumenită, Galați, 2004.

Prof. Bodea Jenica

DUMNEZEU

Ne-a făcut ca să iubim
Și de rău să ne ferim
Pe lume ne-a dat părinți
Să ne învețe să fim cuminți.

Peste tot El ne veghează
Mintea ne-o luminează
În fața păcatului
Să alegem drumul Raiului.

Duhul Sfânt să ne păzească
De părinți să ascultăm
Și la rândul nostru în viață
Pe copii noștri, tot cei bun să-i învățăm.

Pelin Adrian, cls.a IV-a

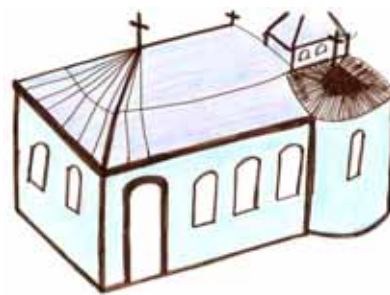
Șc. de Muzică N.N.Tonitza

Pălăduță Florentina, cls. a VIII-a A
Șc.de Muzică N.N. Tonitza

CREȘTINȚA ȘI RĂUL

Răul este personajul cel mai fabulos al lumii de azi. Îmbrăcat în diferite forme, asemenea unui clown ce își joacă rolul de personaj principal mai avar ca oricând, se plimbă nestingherit printre făpturile acestui Pământ, create de Dumnezeu. El prinde rădăcini sănătoase acolo unde lanțul credinței este mai slab și gata să se rupă și la cea mai mică adiere a ademenirii.

Sacaliuc Robert, cls. a II-a A

Și totuși, oare să ne înlănțuie pe toți? Oare chiar n-ar mai fi o scăpare în fața acestui balaur cu o mulțime de capete?

Omul, această creație a lui Dumnezeu are posibilitatea de a alege între Bine și Rău. Pentru aceasta trebuie să aibă ca temelie credința, care este, calea cea mai dreaptă, cea mai scurtă dintre om și Dumnezeu.

Credința noastră, a oamenilor este un dar dumnezeiesc însoțit de efortul omului de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a deveni după asemănarea Lui. De aceea, tot românul ortodox este chemat să-și cunoască credința sa, așa cum a fost lăsată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, prin Sfinții Părinți și prin Sfinții Apostoli.

Omul trebuie să creadă în Domnul nostru, Iisus Hristos, Om și Dumnezeu, indiferent de ce neam ar fi, și trebuie să creadă așa cum a vrut Iisus Hristos să credem în El și să luptăm împotriva Răului.

Românul este ortodox din fire; firea lui se potrivește cu această credință ortodoxă. Românul este drept, bun, milostiv și primitiv, la fel îi este și credința dreaptă-ortodoxă și bună.

Vai, cât ne-a iubit Dumnezeu pe noi, românii, că ne-a făcut ortodocsi ca să ne putem mântui! Poeții, filozofii, istoricii, martirii, luptătorii, eroii, preoții, episcopii și poporul creștin, toți simt românește și în mod ortodox pe Dumnezeu.

“Când norii tună, iar oceanele vuiesc, El te cheamă: Domnul nostru! Când stelele cad și focul izbucnește din pământ, ele îți spun: Făcătorul nostru! Când bobocii florilor se deschid și ciocârlile adună fân uscat să le facă puilor cuiburi, ele îți cântă: Stăpânul nostru! Iar când ridic eu ochii mei spre tronul Tău, îți șoptesc ție: Tatăl nostru!

Dacă Te numesc Domn, cu frică mă plec înaintea Ta ca un rob în gloata robilor.

Popa Ruxandra, cls. a II-a
Șc. de Muzică N.N.Tonitza

Dacă te numesc Făcător, mă despart de Tine la fel cum se desparte noaptea de zi sau frunza de pomul său.

Dacă Te privesc și zic Stăpân sunt ca o piatră între pietre și ca o cămilă între cămile.

Dar dacă deschid buzele mele și șoptesc Tată, dragostea ia locul fricii, pământul privește înălțat mai aproape de cer, și merg alături de Tine, ca alături de un prieten în grădina acestei lumi, împărtaşind slava și pătimirea și puterea Ta”.(Sfântul Nicolae Velimirovici)

De aceea, putem spune că cea mai aprigă armă împotriva Răului este Credința Ortodoxă. Ea este o credință a poporului, care a trăit solidară cu cerul de sus și cu poporul de jos și trăiește în cea mai strânsă legătură cu poporul credincioșilor: a suferit cu el, a trudit cu el, s-a bucurat și a biruit cu el împotriva Răului.

Înv. Obreja Maria

„LĂSAȚI COPIII SĂ VINĂ LA MINE”

Maria este în clasa a patra. Este cuminte, silitoare și o bună prietenă cu toți colegii.

Acasă, este o mică gospodină care o ajută pe mama, face curățenie mai ales în camera ei, iar după ce își termină temele, o scoate la plimbare pe Tess, o cățelușă cu blană albă cârlionțată.

Dar....când Maria era mică, era un ghemotoc de fată răutăcioasă, care bătea din picior ca să i se facă pe plac, țipa când mama n-o lăsa să pună câte-o lingură de sare în mâncare pentru a-i da gust mai bun, sau când tata o certa că o trăgea de coadă pe Bella, pisica vecinilor.

Când era cald afară, Maria era doamna educatoare care le „citea” pisicii și cățelușei poeziile învățate la cămin dintr-un abecedar ponosit din care nu reușise să rupă decât cinci file.

Tess și Bella o ascultau și nu plecau, erau cu ochii, nu la gura Mariei ci la buzunarul cu bunătăți din care le dădea doar câte o bucățică.

Începând din clasa a I-a, fetița s-a mai disciplinat, mai ales și pentru că bunica, cu care stătea cât părinții erau plecați la servicii, îi citea niște întâmplări minunate despre: apostoli, regi, profeți, sfinți, Dumnezeu, etc.

Așa a început Maria să cunoască Sfânta Scriptură sau Biblia, cartea noastră Sfântă.

Seara, la culcare bunica îi povestea că Biblia, care este

Blăniță Diana Cls. a II-a A

Ibănescu Miruna, cls. a IV-a A

calea spre Dumnezeu, este alcătuită din Vechiul Testament și Noul Testament.

Cu ochii mari de uimire, fetița care ziua o pieptăna pe Bella și-i lega fundițe la coadă, s-au încerca s-o spele pe Tess pe dinți, asculta pe buni vorbind despre învățăturile care au fost descoperite de Dumnezeu, oamenilor prin Moise și prin prooroci. Acești bărbați aleși și călăuziți de Duhul Sfânt au trăit înainte de venirea în lume a Domnului Iisus Hristos, a cărui venire ei au văzut-o în Duh și au vestit-o: „Dumnezeu, odinioară în multe rânduri și în multe chipuri a vorbit părinților noștri prin prooroci.”

Gașu Andrei, cls. a II-a A

Noul Testament este a doua parte a Bibliei. Noul Testament este un element fundamental al civilizației creștine.

De când face ora de religie și merge la Biserică cu bunica, Maria a învățat multe lucruri frumoase și folositoare. Este ascultătoare, are mulți prieteni, este miloasă. O ajută pe tanti Lucreția de la parter cu treburi mărunte când o dor picioarele: îi duce gunoiul, îi cumpără pâine și îi degustă prăjiturile ca să știe tanti Lucreția dacă i-a reușit rețeta.

Săptămâna trecută, Maria a fost la spovedanie. Părintele Duhovnic a ascultat-o cu atenție și i-a dat iertare de păcate. Apoi a chemat-o a doua zi la Biserică pentru a o împărtăși.

Maria a venit acasă veselă ca un pițigoi și a început să se pregătească pentru ziua de Duminică. A fost mare sărbătoare în casa Mariei.

Slujba la care au asistat se numește Sfânta Liturghie.

Sfânta Liturghie a fost întemeiată de Mântuitor în seara Cinei cea de Taină când a binecuvântat pâinea și a dat-o Sfinților Apostoli, zicând: „Luați și mâncați, acesta este trupul Meu”, apoi a binecuvântat paharul de vin zicând: „Beți dintru acesta, acesta este sângele Meu care se varsă pentru voi spre iertarea păcatelor!”.

Acum Maria nu o mai ceartă nici măcar pe Bella. Lui Dănuț colegul ei de bancă i-a spus că l-a iertat că a tras-o de păr și că îi pare rău că i-a pus gumă pe scaun.

În jurul Mariei roiesc ca niște albinuțe fetițele și băieții curioși s-o audă povestind despre Nașterea Mântuitorului, Răstignirea și Învierea Lui și câte și mai câte ...

Vlasie Cristina, cls. a IV-a C

Despre cuvântul lui Dumnezeu cum spune Cartea noastră Sfântă, Biblia.

Concita Alexandra Teodora cls. a IV-a A

MĂNĂSTIRI DIN JUDEȚUL VASLUI - MĂNĂSTIREA GRĂJDENI

Este o mănăstire de maici cu o viață de obște. Mănăstirea Grăjdieni este ctitoria domnitorului Petru Rareș, între anii 1533-1540. Atunci s-a construit o biserică din lemn cu material luat din pădure, care apoi a fost transformată în schit de călugări. A cunoscut o perioadă de liniște și înflorire până în anul 1711, când în urma războiului ruso-turc, domnitorul Moldovei – Dimitrie Cantemir aliat

Stratulat Anca, cls. a II-a A

cu rușii a fost nevoit să părăsească țara și să se refugieze la Țarul Petru cel Mare. Nemaifiind cine să o apere, tătarii s-au năpustit asupra Moldovei de Jos, au prădat și au ars tot ce au întâlnit în cale. Schitul Grăjdieni a fost jefuit de tot ce s-a putut lua, iar construcțiile și biserica din lemn au fost arse complet. Refăcut și înzestrat de niște dregători ai timpului, schitul a suferit mari stricăciuni la cutremurul din 1802. Ca urmare a aplicării legii secularizării în anul 1863, schitul a fost părăsit de majoritatea călugărilor. Prin purtarea de grijă și cheltuiala Vlădicăi Anania, vicar al Episcopiei Hușilor, în anul 1870 este construită o biserică din cărămidă cu hramul Sfântul Nicolae, sfințită la 25 martie 1872. În anul 1952, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române hotărăște transformarea schitului de călugări în mănăstire de maici, numind ca stareță pe maica Tîmoteea Boeru. După doar 7 ani, în baza decretului 410/1959, Mănăstirii Grăjdieni i s-a ridicat autorizația de funcționare. În plină dictatură comunistă, Părintele Gherasimescu Ioan, preotul parohiei Frunțișeni, pe raza căreia se afla și biserica Mănăstirii Grăjdieni, în 1987 începe consolidarea mănăstirii care se afla într-o stare avansată de degradare. Lucrările au continuat până în septembrie 1990 când, la mănăstire a venit Protos. Ciprian Tîmofta, duhovnicul în funcțiune trimis de P. S. Eftimie al Romanului. Biserica Mănăstirii cu hramul "Sfânta Treime" și "Sfântul Nicolaie", paraclisul și trapeza au fost pictate în perioada 1992-1995, de pictorul Mezdrea Alexandru din București. Catapeteasma din biserică și paraclisul a fost pictat de maici, în atelierul de pictură al mănăstirii, în anii 2005-2006.

Bibliografie:

1. Mihai Vlasie, Drumuri spre mănăstiri, Ghidul așezămintelor monahale ortodoxe din România, Editura Sophia, București, 2001.

Prof. Bodea Jenica

DRAGOSTE PENTRU DUMNEZEU

Din cărțile sfințite și de la bunici
Noi creștem cu credință și știm să facem cruci
Cu dragoste privim icoanele cu sfinți
Căci drumul ăsta sfânt, ales e de părinți.

Privim și ne închinăm la crucea lui Iisus
Căci El la noi veghează și mila e de sus.
De n-ai credința-n El, nimic nu ai să ai
Nici pace pe pământ, nici flori multe în Rai.

Am învățat că trebuie să dăruim
Iubire lui Iisus, sărmanii să-i hrănim.
De dăruiești un gram, o tonă ți-e răsplata
De te închini spre geam și inima ți-e alta.

De când este pământul, este și Dumnezeu
La sfinți și la icoane tu roagă-te mereu
Tu parfumează-ți casa cu iz de busuioc
Iar îngerii-ți vor umple, viața cu noroc.

Să crezi în Dumnezeu și-n marea lui putere
Nu vrea nimic în schimb, credință El îți cere,
Să fii om bun, să știi să dăruiești
Biserica cea sfântă, mereu să prețuiești.

Neamțu Crina, clasa a VI-a A

Pașcanu Irina, cls. a II-a A

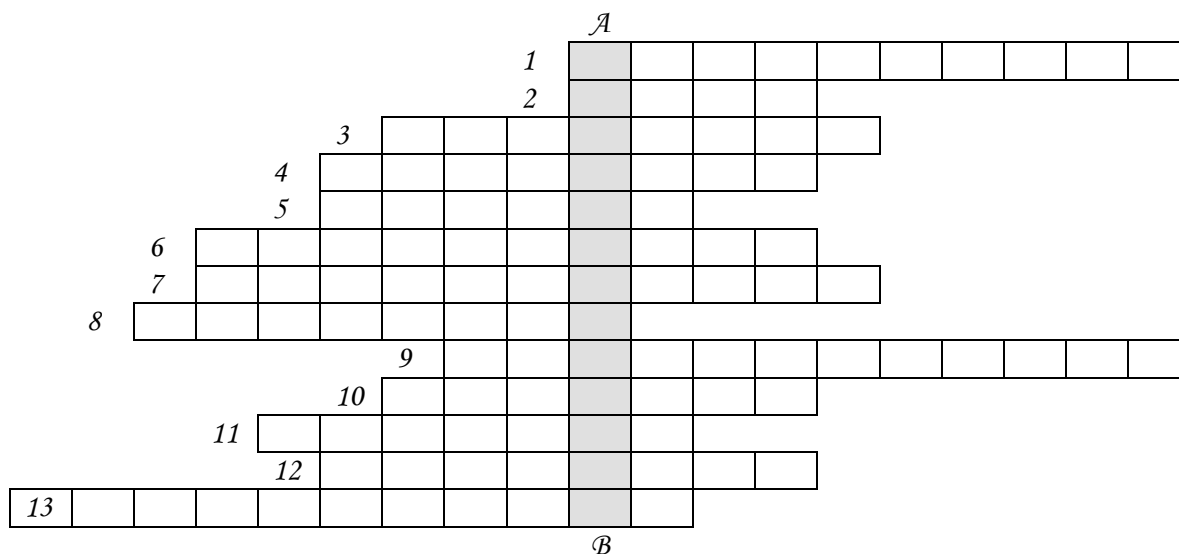

Pelin Adrian, cls. a IV-a
Șc. De Muzica N.N.Tonitza

Ionițescu Iulia, cls. a IV-a A

Rebus

1. Sfânta Taină prin care creștinului i se iartă păcatele.
2. A doua persoană a Sfintei Treimi.
3. Preot cu cea mai înaltă funcție de conducere în Biserică.
4. Una din denumirile Sfintei Taine a Botezului.
5. Atracție către fapte rele și plăceri dăunătoare sufletului și trupului.
6. Taină săvârșită imediat după Botez.
7. Vasul în care se botează copilul
8. O altă denumire a Tainei Botezului.
9. Peretele care desparte Altarul de Naos.
10. Principala lucrare a lui Dumnezeu Tatăl.
11. Persoană care a primit Botezul
12. Persoană care se sacrifică pentru împlinirea voii lui Dumnezeu
13. Convorbirea omului cu Dumnezeu.

Prof. Bodea Jenica

Nicolau Sânziana, cls. a II-a
Șc. de Muzică N.N. Tonitza

COLECTIVUL DE REDACȚIE

*Prof. Alexa Mihaela
Prof. Andronache Larisa
Prof. Bodea Jenica
Prof. Secăreanu Ciprian*

*Înv. Obreja Maria
Înv. Butuc Aneta
Înv. Turcu Angela
Inst. Anea Daniela
Robitu Geta Larisa*

*Blăniță Andreea a II-a A
Boidache Diana a IV-a A
Bordeianu Andrei a II-a A
Brebu Alexandra a IV-a A
Bujoreanu Andrei a IV-a A
Buzamăt Alina a VIII-a Șc. de Muzică
Calapod Emanuela Sorina a V-a A
Carp Theodora a IV-a A
Codreanu Andreea a IV-a A
Concita Alexandra a IV-a A
Cutinici Andrei a IV-a A
Daniș Gruia a II-a A
Diaconescu Miruna a III-a Șc. de Muzică
Florescu Georgiana a VIII-a Șc. de Muzică
Gălcă Melisa a IV-a A
Gațu Andrei a IV-a A
Ibănescu Miruna a II-a A
Ilău Mălina a IV-a A
Ionițescu Iulia a IV-a A
Manoilă Ana a IV-a A
Martac Diana a IV-a A*

*Tăbuș Mădălina a IV-a A
Miroșanu Ilinca a IV-a C
Neamțu Cristina a VI-a D
Nicolau Sânziana a II-a Șc. de Muzică
Olaru Alex a IV-a A
Pântea Elena a VIII-a Șc. de Muzică
Pașcanu Irina a II-a A
Pălăduță Florentina a VIII-a Șc. de Muzică
Pelin Adrian a IV-a Șc. de Muzică
Poghirc Ada a IV-a A
Popa Andrei a II-a A
Popa Rucsanda a II-a Șc. de Muzică
Răduc Andreea a II-a A
Rusu Alina a II-a A
Rusu Georgiana a II-a A
Sacaliuc Robert a II-a A
Stratulat Anca a II-a A
Stroe Otilia a VIII-a Șc. de Muzică
Ursu Mădălina a V-a A
Vlasie Cristina a IV-a C
Zanoschi Estera a IV-a A*

*Imaginile de pe copertile I și IV aparțin Colecției Jeni Bodea
Responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate aparține,
în exclusivitate, autorilor.*

© Jeni Bodea 2006